

EXPEDITIE NOVEMBER 2017

Vrijdag 24 november

Om 13:00 uur reed een witte VW Camper, ook wel "BUMSBULLI" door onze oosterburen genoemd, de oprit van uw verslaggever op. Met daarin al de Wijze Uil en Yeti. Nadat de Bat, zijn plunjezak en klompen waren geïnstalleerd, was de volgende klant op de route Vliegend Hert. Nadat ook deze afscheid had genomen van zijn eega konden we op weg naar de Aldi om ons te voorzien van het nodige spraakwater in blik voor het weekend. Maar ook voor de nodige proviand, een Sus moet toch ook wel wat eten in het weekend. Daarna was de Boni aan de beurt, omdat deze een slijterij heeft, voor de oude jenever en de haring. Want het november weekend is de laatste jaren traditioneel het "Bokweekend" geworden met Bokbier en haringhappen met daarbij een oude jenevertje. Nu konden we de "Gruppe" over (plaatselijke benaming van de grens) en op weg naar de volgende proviand inname. Want ja, voor sommige zaken zoals braadworst moet je natuurlijk voor in die Heimat zijn. Toen we alles binnen hadden konden we op weg naar het Quispelpad nr. 1 . Met de komende Olympische winterspelen in het vooruitzicht nam Yeti met zijn campertje nog even een goede aanloop en we schoven over het modderige pad richting ons onderkomen voor de komende dagen. Gelukkig is dit nog geen Olympische sport die daar wordt beoefend, anders had Yeti geen slecht figuur geslagen. Hoewel het de vorige dagen er alleen maar regen en grauw was was het vandaag bijzonder mooi weer. En de zaterdag zou ook droog blijven. Nadat we ons geïnstalleerd hadden werd het tijd om een bokbiertje los te trekken. Dit gaf

spraakwater en twee kroeg filosofen onder ons begonnen een discussie over wat het woord “kameraden” inhield. Tijd dus voor haringhappen en een jenevertje. En ook het eten moest op tafel. Naar het eten kwam ook Oei Oei ons versterken zodat we met vijven waren. En de Wijze uil aan zijn gebruikelijke openingspeech en thema van het weekend kon beginnen.

Ondertussen kreeg Oei zijn nog tegoed; bokbiertje, harinkje en jenevertje voorgeschoteld. Later op de avond naar de nodige biertjes, verhalen en discussies begonnen er bij sommige leden de gordijntjes langzaam dicht te gaan. Tijd voor sommigen om er mee te stoppen en de slaapzak op te zoeken.

Zaterdag 25 november.

Het had licht gevoren en een lichte ochtendnevel hing over het landschap. Tijd om

er uit te gaan en enkele mooie ochtendplaatjes te schieten dacht de Bat Ondertussen was Hert al begonnen aan een echte mannen ontbijt.

Gebakken ei met ham en kaas, ook wel een “Hartstopper” genoemd.

En een dikke sloot koffie. Het duurde even voordat

we de club compleet hadden want Yeti nam de tijd. toen de anderen al achter hun zoveelste bak koffie zaten en de etensbel al twee keer

had geluid, meende een van ons een schaduw langs het raam van de ketel te hebben gezien richting de wc. En ja hoor, een “stief” kwartiertje later stond een slaperige kop binnen om een bak koffie te bedelen. Nu allen compleet waren en ook Yeti gelaafd had aan een hartstopper en we allen voorzien waren van een hardgekookt ei konden we onderweg. We hadden afgesproken om het hunebed in Apeldorn te bezoeken. We vertrokken met een bijna strakblauwe hemel richting “Dörgenermoor” Door het bos langs de “Alt Arm” gingen we naar de weg Meppen, Haselune. Hier besloten we niet zoals een aantal jaren geleden een omtrekkende

route om het moeras te nemen maar de westelijke kant voor heen en terug te plannen. Deze loopt wat makkelijker. Want ons Wijze Uil kon nog niet genieten van het mooie weer. En stond ongeduldige wachten op dat we uit gediscussieerd waren en dat we weer konden lopen.

Toen we bij het bosje bij de houtfabriek voorbij hadden we een mooi uitzicht over de landerijen richting het tankschietterrein van Meppen en op de achtergrond de oude centrale bij Emmelen met zijn wereldkaart op zijn koeltoren. Deze is gekocht door Henny van de Most om als Funpark Meppen te worden ontwikkeld, maar tot nu toe is dit nog niet van de grond gekomen. De plek waar deze centrale staat is een mooi gebied waar Hert en Bat in het verleden wel eens zijn geweest. Toe stond alleen de centrale er, maar in de laatste 20 jaar is er een geheel industriegebied in dit natuurgebied ontstaan. Jammer. Iets verder naar het noorden komt een tweede opmerkelijk object naar voren. De Observatietoren van de Tankschietbaan. Deze schietbaan heeft een totale lengte van 60 km en vroeger is hier de "Dikke Berta" een legendarisch kanon uit de eerste wereldoorlog ingeschoten. Onze tocht ging weer verder en onderweg werden we vooruit gegaan door een stel Geelgorzen die steeds een tiental meter voor ons uitvluchten in de bommenrij langs ons rotep pad. Onderweg werd nog een pauze gehouden bij een bankje voor een biertje en een rokertje. Uil was nog niet op zijn best en sloeg even over. Langzaam kwam het bosje bij Appeldorn waarin de Hunebed was gelegen steeds dichterbij. Bij de Hunebed aangekomen bewonderden Oei Oei, Vliegend Hert en the Bat de grote stenen en de uitvoering van het graf. Yeti en de Uil waren doorgelopen naar een schuilhut iets verderop. En de eerste drie stonden maar te

wachten want het was de bedoeling dat we voor het megalithische grafmonument een groepsfoto gingen maken. Vliegend Hert nam ondertussen maar het biertje welk

rookertje. Uil was nog niet op zijn best en sloeg even over. Langzaam kwam het bosje bij Appeldorn waarin de Hunebed was gelegen steeds dichterbij. Bij de Hunebed aangekomen bewonderden Oei Oei, Vliegend Hert en the Bat de grote stenen en de uitvoering van het graf. Yeti en de Uil waren doorgelopen naar een schuilhut iets verderop. En de eerste drie stonden maar te

wachten want het was de bedoeling dat we voor het megalithische grafmonument een groepsfoto gingen maken. Vliegend Hert nam ondertussen maar het biertje welk

voor Uil was bedoeld, maar hij naar zijn desolate toestand toch niet meer gebruik van zou maken. Naar een poosje naderde Yeti met op de achtergrond een spoor achterlatende Uil. Tijd voor de foto, met een Uil met zijn beste weekend gezicht (*Uil ik heb het groene maar even weg gefotoshopt*). Toen konden ook de anderen nog even de schuilhut en de Judasoor zwammen bewonderen die hier naast deze hut stonden. Naar nog even het infobord te hebben bekeken was het tijd voor de terugweg. Bat stelde voor om de weg terug langs de Nordradde aan te houden. Uil gaf aan zo snel mogelijk terug te willen. Naar een blik op de kaart. werd besloten dat we de zelfde weg terug zouden gaan. De heenweg had al 7 km gekost dus we onze afstand haalden we wel vandaag. Op de terugweg was de strakblauwe lucht vervangen door hoge bewolking, vaak een voorbode van weeromslag. We genoten van de mooie dag en de wandeling. Bij de verkeersweg aangekomen staken we deze over en gingen door het zandgat richting de Altarm van de Hase. Onderweg stonden we nog even stil bij een hol van een vos. En langs een glibberig leem paadje ging het verder. Toen we uiteindelijk het zandgat uit waren gingen we langs het partizanen paadje over de steile oevers van de Altarm terug naar ons kampement. Het werd weer tijd voor een opkikkertje naar een tocht van bijna 16 km lust je wel een pilsje. Onder het gezellig samenzitten nam Uil een napje.

vroeg discussie van de vorige dag toch een staartje te krijgen. U scirba was daar niet bij, maar diegene die er wel bij waren vonden dit allen niet prettig. Dus kappen heren met dit soort onzin. Die paar keer in het jaar dat we een weekendje met elkaar opstap zijn moeten we naar bijna 30 jaar het toch gezellig kunnen houden.

Zondag 26 november

Er hadden een paar leden wat moeite mee om er uit te komen. Maar tegen 10:30 konden we toch beginnen aan onze traditionele “Klein Reussies” tocht. De naam komt van een persoon uit onze jeugd. En was de bijnaam van een klein maar ontzettend sterke man die beheerder was bij een opslagplaats van de Heide- maatschappij achter het ouderlijk huis van the Bat. Als kleine jongens keken we vaak de ogen uit wat deze man kon verzetten. Hij moest wel een reus zijn zo sterk was hij. En ja, omdat hij zo klein was werd het natuurlijk “Klein Reussie”. De tocht bracht ons bij de voor ons zo bekende “Kolk” een kolk die overgebleven was een oude bocht van de Hase.

Deze plek geeft een doorkijk naar een natuurlijke weide waar vaak reëen vertoeven. Jammergenoeg waren deze morgen geen enkel teken van leven te bekennen. Via de weide maakten we een rondje langs en door het bos aan de noordkant van Groß Dörger. Terug op het kamperrein werd het tijd voor de zaken bij elkaar te zoeken, de afwas van het weekend

te doen en het afval verbranden. En dan komt het eind van het weekend in zicht. We namen afscheid van het kampement van het weekend. En Oei Oei, bracht de Wijze Uil terug naar zijn horst. Terwijl The Bat en Vliegend Hert terugreden met Yeti. Op naar ons volgende tocht de Kalkoentocht van 27 dec. Moge een een bijna dertig jarig traditie een zo lang mogelijke voortgang hebben.